Година I. София, Недѣля, 27 Априлъ 1903 год. Брой 13.

МАКЕДОНО-ОДРИНСКИ КУРИЕРЪ

В „МАК.-ОДРИНСКИ КУРИЕРЪ“ излазя всѣкидневно.
Редактира се отъ РЕДАКЦИОННИТѣ КОМИТЕТЪ.
Тримѣсеченъ абонаментъ ГРИЛЕВА.
Единъ брой — 5 стот.

LE COURRIER MACÉDO-ANDRINOPOLITAIN
JOURNAL QUOTIDIEN
Sofia — Bulgarie.

ВСИЧКО, що се отнася до абоната, се адресира до ПАВЕЛЪ ГЕНАЛИЕВЪ.

ОБЯВЛЕНИЯ
се приемать само на 4-ти страница и се плащ. на ред., сръдъ порядъкъ:
За първи пѣть . . . . . 15 стот.
За всѣки послѣдующъ . . . . . 10 „
За повече отъ 5 пѣти — особени спогодбини

КАРБИНСКИТѢ ГЕРОИ.

Карбинци! Злочесто македонско село, злочесто по тежката участь, що изпита, но велико по безстрашието и нечуваното до сега самопожертвуване, що показаха неговитѣ защитници-борци.

Карбинци! Его още едно ново, свѣтло име, което на нѣкои времена ще напомнюва какъ накупа сега измѣчениятъ македонски робъ своята свобода.

Карбинци! Кого не отъди, кого не смая ти само съ двата, послѣдвитѣ твои два дни, прѣкарани въ оная ужасна, кървопродлива битка, славата на които съ твоето име се разнесе по четиритѣ краища на свѣта!

Срѣщу една стаи отъ 2500 души ти, само съ 25 души, можа да устоишъ, да воюишъ 25 часа единъ неравенъ, но паметенъ за напитѣ душмани двубой.

Двадесетъ и петъ часа твоитѣ юнаци, вѣрни на клетвата, що бѣха дали, не напустнаха своитѣ постове, и, когато останаха безъ патрони, тѣ рѣшиха всрѣдъ разваленитѣ да намѣрятъ своитѣ гробове.

Карбинци! Ти не слѣдствуваръ вече: безпощадната рака на твоя кѣвоенъ жжчитель те изрвали съ земята, като подвѣргна всичко подъ ножа и пламъцитѣ на опустошителния пожаръ. Озвѣрленитѣ тирани поиска да не остане нито помнѣ отъ тебе. Но . . . той не знаеше, че изъ твоитѣ развалини ще възкръсне друго Карбинци, прѣдъ което бѣдницитѣ поколѣнии ще благоговѣятъ. А това е величавиятъ споменъ, що ти остави; това е оная велика епопея отъ подвизи на самопожертвуванія, които така достойно ти заслужи. Това е священниятъ за настъ паметникъ отъ имената на героитѣ, които надъхаха подъ твоето нѣбе: на борцитѣ, които съ кръвьта си порьсаха твоитѣ мегдани — за да пошиие твоето безсмъртие.

Карбинци! честито си, че даде мѣсто на гробове, макаръ безкръстни, на оніе, които бѣха дошли за тебе да умрятъ и умѣха водно съ тебе!

Не! Тѣ не сѣ умрѣли! Тѣ живѣятъ въ нашитѣ сърца, въ нашитѣ души.

Прѣдъ насъ сѣ тѣ: ние ги виждаме и сега даже, какъ тѣ, всрѣдъ твоитѣ пламъци, неуловими недосѣгаеми отъ смъртта, съ нѣсня какъ нанитатъ на дишнтѣ душмански орди и съ викове „ура“! и съ мѣлнеоноситѣ бомби въ рѣцѣ какъ си пробиватъ пѣтъ, за да налетятъ на новиятъ пъхчица.

А кои бѣха твоитѣ защитници, прославено Карбинци? Ние съ гордость, що посочимъ тѣхнитѣ имена.

I.

Артилерийскиятъ унтеръ-офицеръ **Гено Димитровъ**, роденъ прѣзъ 1877 год. въ с. Струпецъ (Братчанско), гдѣто е свършилъ 4-о отдѣленіе Въ 1899 год. е постъпилъ да отбие своя дългъ къмъ България въ 2-ѣ артил. полкъ, гдѣто е билъ зачисленъ въ сѣнсѣцитѣ на 6-а батарея. За своето добро поведеніе и знание на службата подъ редъ е бивалъ произвеждатъ и свършва тая служба съ дѣй нашивки на погонитѣ си. Голѣмото влечение къмъ войнишкия животъ го заставя втори пѣтъ да постъпи въ редоветѣ на войската като сръжръоносецъ (фейерверкеръ, какъвто остава до 27 Декемврій м г. Обаче, послѣдвитѣ сѣбитія въ Македония, ужасниятѣ новини, които пѣдхха по това врѣме отъ измѣчената и обхъта въ кървя Македония, не можаха да не му повлияятъ. Той не можеше да остане хладнокръвенъ къмъ страдащиятъ на единъ народъ, по кръвнему близъкъ, и въ желанието си поне отчасти да му помогне, той напустна службата и вѣзе въ редоветѣ на самитѣ борци, които имаха нужда отъ неговитѣ войнишки добродѣтели и знания.

Тукъ той се прѣдаде всецѣло на работата. Той видѣ, колко полезенъ може да бѫде да братята роби, като тѣхенъ боенъ наставникъ, всецѣло, духомъ и тѣломъ, той се прѣдаде на дѣлото, което отдаваа бѣ омаяно неговата непоклатна, чиста идеална душа.

Загодарение на неговата прѣдвидливость, неговото безстрашие и безтрашнината му прѣдпазливостъ на дѣлото, ползувайки се въ пълната вѣра на всички, съ които имаше работа, нему бивахъ българаи най-тежкитѣ мнени.

И той винаги оправдаваше това довѣрие.

За него прѣчкитѣ бѣхха сѣдство да заякне и безъ това силнитѣ му духъ, лишенията — бѣхха му наслажда, работата — почивка; гоненія самичькъ, кога съ другари, той бѣ прѣбродилъ свои районъ и нѣмаше чоякъ, който да не бѣ останалъ омаенъ отъ него.

Гено! Само това име бѣше доста да окуражи и най-отчаяния робъ; само това име бѣ доста да повечеѣ пѣли сила сѣдѣтѣ себе.

И личната храбрость, неговиятъ примѣръ на безстрашие — това бѣше сѣдствата сърцата на сѣдинятѣ, които, съ кого заблѣдваше оръжжето, съ кого вѣрвата въ него и надеждитѣ, що му вѣлагахъ, бѣхха безгранични.

Но . . . . смъртта рано покоси неговия животъ.

На 15 мартъ т. г., сѣдъ двудневенъ, ожесточенъ, кръвопролитенъ и неравенъ бой, той бѣше убитъ въ с. Карбинци, като даде достоенъ примѣръ какъ трѣбва да се бори и какъ да се умира за свободата на народа.

Макаръ и рано загинатъ той доблестно изпълни своя дългъ.

Гено Димитровъ.

И днесъ, когато ние спомнюваме неговата паметъ, не можемъ да не изкажемъ дълбоката си признателность за сторенитѣ отъ него трудове, и отъ името на измжченитѣ роби, за които той умрѣ, да прѣклонимъ глава прѣдъ неговата самоотвержена служба на освободителното дѣло и да кажемъ:

„Легка пръсть на неговитѣ страдалчески кости и миръ на праха му“,

Поклонъ прѣдъ твоята паметъ, храбрий и неустрашимий Гено!

В К.